

EL CAMÍ FINS A LA CURA

Una vegada, en un xicotet poble al Nord d'Espanya, havien uns xiquets que els agradava molt els misteris i ajudar a la gent. Van fer el seu propi negoci esperant que algú els contactarà ,però ningú confiava en ells, deien que eren uns xiquets que no sabien res de la vida i molts menys anaven a resoldre un misteri. Ells ja no tenien esperança, aleshores van passejar per l'hospital, per a visitar a la mare d'Audrey, que treballava ací. Quan van entrar havia una xiqueta molt malalta, li van contar que tenia una malaltia molt rara i havien encontrat la cura però algú li havia furtat i la seua malaltia li provocaria unes ferides pitjors. El grup dels misteris estaven tota la nit pensant en la xiqueta del hospital, fins que Amelia, a les tres i mitja de la nit va decidir que demà anaven a encontrar el camí fins a la cura i a descobrir qui la havia furtat. Va agafar el telèfon i va escriure un missatge al grup:

- Audrey, Isaac i Mateo! Desperteu, demà anirem a la cabanya del grup del misteris i, tenim un nou cas. Ens veiem a les sis de la vesprada.

Al dia següent en la cabanya van planificar tot el que farien:

Audrey li farà preguntes al científic que va fabricar la cura, que hui anirà al mercat.

-Com saps tu això Amelia?- Va preguntar Isaac. -No es res interessant, seguim amb el pla. -Va dir Amelia.

- Isaac li farà preguntes a la xiqueta de l'hospital, Mateo i jo investigarem en el lloc del crim, la casa del científic. Comencem amb el pla!

Després d'unes hores tots havien aconseguit dades insignificants i algunes importants. Mateo i Amelia es van colar en l'apartament del científic mentre Audrey parlava amb ell en el mercat. No encontraven la guarida, fins que Mateo va tocar un moble del menjador ple de pols. De sobte va arribar un missatge en el telèfon d'Amelia:

- El científic ja està de camí a la seua casa, amagueu-vos!

Van anar corrent a amagar-se davall d'una taula plena de teranyines i insectes morts. El científic va obrir la porta i es va quedar deu minuts buscant coses, fins que es va anar. Mateo es va colpejar el cap en la taula i va volar una carta que deia:

- Senyor Oliver Dixon, si vols la cura que vaig furta, em donaràs als xiquets. Audrey, Mateo Isaac y Amelia.

Mateo i Amelia van quedar impactats.

- No se com però ens coneixen, anem a la cabanya. -Va dir Amelia amb una cara molt terroritzada.

En la cabanya van parlar amb tota la informació que tenien.

- Xics, la lletra de la carta es pareix molt a la lletra d'un policia, ho se perquè el científic em va ensenyar una carta d'un oferiment d'ajuda i era d'un policia.- Va dir Audrey.

Amelia es va quedar pensant per uns segons, però va dir que era impossible, els policies es dedicaven a ajudar a la gent, no a furta cures de malalties.

-A mi la xiqueta de l'hospital m'ha dit que els policies no estan molt contents amb nosaltres perquè li estem furtant el treball, deixem el cas per a ells? Son més professionals que nosaltres veritat?- Va dir Isaac amb una cara mes roja que una tomaca.

-Tots diuen el mateix, que som massa xicotets per a resoldre un misteri. -Va dir Amelia un poquet enfadada.

Audrey va preguntar que si demà podien quedar però tots van dir que no.

Al dia següent Audrey es va colar en l'oficina d'aquell policia que estava clar que tramava alguna cosa i es notava molt. Va investigar fins que va encontrar uns papers que al principi pareixia que no eren de importància però després va observar que estaven plens d'informació i dades sobre ell:

John Izquierdo Gómez, quaranta huit anys, dos fills: Isaac Izquierdo Vermell i Aida Izquierdo Vermell. Pareix que també té una mascota.

- Espera, com que Isaac? No entenc res, ell em va dir que el seu pare treballava de mèdic i vivia en Andorra. Vaig a fer un pla per a descobrir la veritat, ja sé! Li escriure un missatge: Hola Isaac, ja se que hui tenies dentista, però acabava a les cinc i, son les sis així que no tens excusa ens veiem en el parc per a investigar al policia eixe malvat i ronyós.

Isaac va estar cinc minuts en línia, pareixia que no sabia que escriure, fins que li va tornar un missatge dient que tenia plans i que no vaja a investigar al policia que seria molt perillós.

- Que mentirà més gran, no se qui es creu això, a més si a Isaac li agrada molt tot el que es perillós, segur que si vaig ara a la seua casa esta tombat en el sofà, espera, es molt bona idea, aniré a la seua casa i miraré per la finestra a ver si de veritat te un pla. Que camí més cansat, per fi he arribat. Es va escoltar a Isaac barallant-se amb la seua mare:

-Mamà, tots pensen que mon pare es el que ha furtat la cura, però en realitat ell no es. El seu cap obliga a tots a resoldre el cas més ràpid del nivell que ells tenen, perquè quan més ràpid acaben el cas més diners li paguen a ell, tot es una sobreexplotació. Ell m'ha contat que segurament van a acomiadar-ho perquè jo soc el seu fill i estic intentant resoldre el cas i li pose a ell en perill.

- Pobre Isaac, si el seu pare no es el que ha furtat la cura, aleshores qui es? Hi ha una carta en la taula de la cuina, posa que esta firmat per Josep, eixe es el cap, té la mateixa lletra de la carta de casa del científic! El cap es el que ha furtat la cura! Tinc que enviar un missatge a tots.

Mitja hora després:

-Audrey, això no té sentit, segur que has inventat tot, estàs a temps per a dir la veritat perquè l'empresa de detectives i l'alcalde encara no han aplegat. -Va dir Amelia amb una cara d'enveja extrema.

-Dic la veritat, perquè no creus en mi? -Va dir Audrey amb una cara plena de llàstima.

-Mira Audrey, amb tota la sinceritat, no serveixes per a ser una detectiu, en els casos no aconsegueixes cap informació útil.

-Ja ha aplegat el alcalde i l'empresa de detectius! -Van cridar tots.

Audrey va explicar tot el que havia passat, van encontrar la cura que estava en l'apartament del cap i van empresonar-ho. Amelia es va adonar de que Audrey tenia raó i havia actuat com tots els demás que no confiaven en el club dels misteris. Van col·locar en el poble una estàtua del club i, la xiqueta de l'hospital es va unir a resoldre misteris amb ells. Ningú confiava en que uns xiquets de dotze anys anaven a resoldre un misteri decent amb la seua edat, ni Amelia confiava que Audrey anava a encontrar tantes proves que van descobrir la realitat, la clau de tot es la confiança.

Aquest conte s'ha acabat i moltes moralitats ens hem ensenyat.